

Čija su djeca?

Više puta možemo pročitati u vjerskoj štampi da se roditelji tuže na pojedine nastavnike da ometaju njihovu djecu u pohađanju vjeronauka. Mislim da su to oni nastavnici koji ne mogu svojim sposobnim radom postići priznanje misleći na ovaj način nešto učiniti.

Ja se pridružujem mišljenju Vinkovčanina koji se javlja u Glasu Koncila br. 7 (502) 1983. pod naslovom »Luk i voda«. Mislim da je suvišno spominjati čija je dužnost kod malo stvorenje doći na svijet bašiti nad njim i usmjeriti ga. Ako dijete nema roditeljske zaštite, kaže se – ne odgaja se u normalnim uvjetima. Ova osnovna pravila osiguravaju roditeljima djeci svi pravedni zakoni svijeta:

Na koje mjesto mi vjernici stavljamo svoju djecu? Ako želimo uz slabosti i propuste boriti se da budemo praktični vjernici, onda ne dolazi u obzir kakav odgoj hoćemo dati svojoj djeci. Svakom tko bi pokušao nositi ovo sveto pravo nas i naše djece, reč je na nama da mu to omogućimo ako je potrebno i uz žrtve. Zar ćemo imati veći obzir prema ljudima nego prema Bogu?

Svaki put kad bi se djeca počela, na prvom roditeljskom sastanku počeo sam raspravu i rekao nastavniku: Samo u okviru školskih sati možete postupati s mojom djecom a ostalo morate prepustiti meni.

Ivan Todorčić,
Imotski

Mi i djeca

Majka koju liječnik svjetuje da mora prekinuti trudnoću zato što joj je život u opasnosti — premda dobrano sigurna u dobronamjernost stručne osobe — kad ima čvrstu vjeru u Boga i veliku ljubav prema djetetu, odlučno to odbije. Više voli sama podnijeti smrt nego ubiti svoje nerođeno i nevino dijete. Rado i s poštovanjem sjećamo se takvih majkâ koje su, poučene Isusovim primjerom, bile spremne i život žrtvovati za druge. Isto se tako rado sjećamo mnogih naših roditelja koji su, unatoč velikim naporima i poteškoćama, bili sretni i Bogu zahvalni što im je dao moć da su mogli radati i odgajati djecu.

Kako onda shvatiti one roditelje i one liječnike koji zlorabe svoje znanje i svoju slobodnu volju, radeći protivno pravim Božjim i ljudskim zakonima?! Je li im moć i znanje darovano da oni darivaju i podržavaju život ili da siju smrt?! Ako oni siju smrt, tko je taj tko će štiti život?! Zove li se to napredak i briga za čovjeka?! Zar Majka Terezija, Maksimilijan Kolbe te mnogi drugi poznati i nepoznati prijatelji i dobročinitelji čovjeka spadaju među ljude zastarjelih životnih pogleda?! Prošle je godine naš Kardinal na Gospinoj proslavi u Sinju govorio o "bijeloj" smrti. Spomenuo je da je vrlo mnogo nerođenih i nevinih djece od hrvatskih katoličkih roditelja pobijeno prije rođenja! Ne mogu shvatiti da su ikada izgubili oni koji su radali djecu. A još manje mogu shvatiti da su bilo što dobili oni koji su ih ubijali. Dapače, činjenice govore da stvari stoje posve obrnuto.

Kako to da ima mjesta, vremena i ljubavi za sve i za svakoga (za pse i za mačke), a za dijete nema?! Nije li to siguran znak samouništenja?! Jer, ako čovjek svjesno ruši Božje zakone, on nesvjesno uništava i samoga sebe!

Ivan Todorčić, Zmijavci

SVETA BAJKA 5.1986.G. ATE SAN #SA PISA

OSVRTI
PISA SAMU.

Pobačaj 1988.
GLAS KNEŽLA 18.2.
opasniji od rata

JA, PISA
Danas se posvuda govori da bi trebalo uništiti oružje i stvarati prijateljstvo među ljudima. Dok slušamo i čitamo da većina čovječanstva cijeni i podupire svaku akciju za miran i slobodan život svakoga čovjeka, poznato je da je tri četvrtine čovječanstva odbacilo zakonsku zaštitu nerođene djece, a posljedice su — svake godine pobaci se više od 50 milijuna djece.

Ugodno je slušati da ljudi vole mir i čovjeka. Kako međutim istodobno shvatiti da u najvećim svjetskim ratovima svi zločinci svijeta sa svom raspoloživom tehnikom nisu za jednu godinu uspjeli uništiti ni blizu toliko ljudskih bića koliko danas roditelji i liječnici pobiju svojih najbližih. Još više zaprepastava to da su žrtve pobačaja oni koji su od svojih na pravdi Boga poubijani.

Od prestanka svijeta roditeljima je bilo veselje kad se dijete rodi, a danas je prečesto veselje kad ga ubiju. A ti isti ljudi hoće pokazati kako su spremni sve učiniti da pomognu poznatima i nepoznatima, crnima i bijelima, sjevernima i južnima, lijevima i desnima... Također, dive se, gledajući filmove o životinjama — koje su spremne život svoj žrtvovati da spase svoje mlade. Obdaren slobodnom voljom i mnogim darovima više od svih stvorenja na zemlji, ubijati ono što je tek započeto, to može i hoće činiti samo čovjek. Protivno Božjim zapovijedima i dovodeći u pogibelj opstanak i same ljudske vrste.

Ivan Todorović

Najveći grijeh suvremenog čovjeka

Svakodnevno slušamo i gledamo kako svi pošteni ljudi osuđuju zločin, čak i pomažu žrtve rata.

Skoro u svim zemljama svijeta ukinuta je smrtna kazna. Žale se žrtve rata, ljudi se bore za spas života svakog čovjeka pa i onoga koji je zbog počinjenog zločina zaslužio smrt. U isto vrijeme u svim zemljama je izglasana legalizacija pobačaja. Nažalost, nije riječ samo o zakonodavcima, većina roditelja traži taj zakon. U nekim zemljama izboren je referendumom. Oni koji u sukobima i ratovima ubijaju nevine ljude, zločinci su. Koji naziv zaslužuju liječnici i roditelji kad promišljeno dižu ruku da masakriraju svoje dijete?

Papinsko vijeće iz Vatikana od 18. do 20. lipnja 1992. izvještava da se svake godine namjerno izvrši više od 60 milijuna pobačaja.

Kad je davao tako uspio zavesti današnjega čovjeka da radi protiv sebe i Boga i pobije toliki broj nevinih svojih najbližih, kakva je nada u budućnost?

Vidimo da se ime Hrvat gleda izbrisati s lica zemlje. Ni to ne smeta da se svrstamo u prve redove ove negativne rabote.

Ivan Todorčić (otac sedmero djece),
Zmijavci – Imotski

GLAS KONCILA 18.4.1993. 4.